MINISTER
INWESTYCJI I ROZWOJU

DLI.2.6620.12.2018.AN.5

OBWIESZCZENIE

Na podstawie art. 12 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu (Dz. U. 2017 r. poz. 2302, z późn. zm.) oraz na podstawie art. 49 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, z późn. zm.),

Minister Inwestycji i Rozwoju

zawiadamia, że wydał decyzję z dnia 31 grudnia 2018 r., znak: DLI.2.6620.12.2018.AN.3, uchylającą w części decyzję Wojewody Wielkopolskiego nr 8/2015 z dnia 8 października 2015 r., znak: IR-III.747.6.2015.3, o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycji w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu, polegającej na budowie gazociągu DN1000 relacji Lwówek – Odolanów na odcinku Lwówek – Krobia o długości ok. 113,5 km, sprostowanej postanowieniem Wojewody Wielkopolskiego z dnia 16 listopada 2015 r., znak: IR-III.747.6.2015.3, i orzekającą w tym zakresie co do istoty sprawy.

Strony w sprawie mogą zapoznać się z treścią decyzji oraz aktami sprawy w Ministerstwie Inwestycji i Rozwoju w Warszawie, ul. Chałubińskiego 4/6, w dni robocze, w godzinach od 9.00 do 15.30, jak również z treścią decyzji - w urzędach gminy właściwych ze względu na lokalizację inwestycji, tj. Urzędzie Miejskim w Opalenicy, Urzędzie Miejskim w Grodzisku Wielkopolskim, Urzędzie Gminy Kamieniec, Urzędzie Gminy Kościan, Urzędzie Gminy Krzemieniewo, Urzędzie Miasta i Gminy Krobia.

Załącznik: informacja o przetwarzaniu danych osobowych.

MINISTER INWESTYCJI I ROZWOJU
z up.
Łukasz Ofiara
Naczelnik Wydziału

Załącznik do obwieszczenia
Ministra Inwestycji i Rozwoju,
znak: DLI.2.6620.12.2018.AN.5

Informacja o przetwarzaniu danych osobowych

Zgodnie z art. 13 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (Dz. U. L 119 z 4 maja 2016), zwanego dalej „RODO", informuję, że:

1) administratorem danych osobowych jest Minister Inwestycji i Rozwoju z siedzibą w Warszawie, przy ul. Wspólnej 2/4, 00-926 Warszawa;

2) dane kontaktowe do Inspektora Ochrony Danych w Ministerstwie Inwestycji i Rozwoju: Inspektor Ochrony Danych, Ministerstwo Inwestycji i Rozwoju, ul. Wspólna 2/4, 00-926 Warszawa, adres e-mail: IOD@miir.gov.pl;

3) przetwarzanie danych osobowych następuje w celu prowadzenia postępowań administracyjnych na podstawie przepisów prawa - ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego, oraz ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu;

4) Zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. c RODO, przetwarzanie jest niezbędne do wypełnienia obowiązku prawnego ciążącego na administratorze;

5) w związku z przetwarzaniem danych osobowych w celu wskazanym powyżej, dane osobowe mogą być udostępniane innym odbiorcom lub kategoriom odbiorców danych osobowych. Odbiorcami tychże danych osobowych są strony postępowań administracyjnych prowadzonych na podstawie ustaw, o których mowa w ww. pkt 3, i ich pełnomocnicy, podmioty działające na prawach strony ww. postępowań administracyjnych i ich pełnomocnicy, a także uczestnicy postępowań (np. biegli, świadkowie);

6) dane osobowe będą przechowywane przez okresy wskazane w Jednolitym Rzeczowym Wykazie Akt stanowiącym załącznik nr 2 do zarządzenia Ministra Inwestycji i Rozwoju z dnia 16 kwietnia 2018 r. zmieniającego zarządzenie w sprawie wprowadzenia w Ministerstwie Rozwoju instrukcji kancelaryjnej, jednolitego rzeczowego wykazu akt oraz instrukcji w sprawie organizacji i zakresu działania archiwum zakładowego (Dz. Urz. MIiR, poz. 10), wydanym na podstawie art. 6 ust. 1 i 1a oraz 2 ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach;

7) w związku z przetwarzaniem danych osobowych przysługuje prawo do dostępu (art. 15 RODO) oraz sprostowania danych osobowych (art. 16 RODO), prawo wniesienia skargi do Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych w przypadku uznania, że przetwarzanie danych osobowych narusza przepisy RODO (art. 77 RODO);

8) dane osobowe nie będą przetwarzane w sposób zautomatyzowany, w tym również w formie profilowania.

MINISTER INWESTYCJI I ROZWOJU
z up.
Łukasz Ociara
Naczelnik Wydziału

MINISTER
INWESTYCJI I ROZWOJU

Warszawa, 31 grudnia 2018 r.

DLI.2.6620.12.2018.AN.3

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, z późn. zm.), zwanej dalej „*kpa*", oraz art. 5 ust. 3 w zw. z art. 39 ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu (Dz. U. z 2017 r. poz. 2302, ze zm.), zwanej dalej „*specustawą gazową*", w zw. z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2018 poz. 1590), po ponownym rozpatrzeniu odwołania Operatora Gazociągów Przesyłowych GAZ-System S.A. z siedzibą w Warszawie, w związku z wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 stycznia 2018 r., sygn. akt II OSK 2977/17, uchylającym pkt VI decyzji Ministra Infrastruktury i Budownictwa z dnia 7 grudnia 2016 r., znak: DLI.I.6620.37.2016.AN.14, w części utrzymującej w mocy decyzję Wojewody Wielkopolskiego nr 8/2015 z dnia 8 października 2015 r., znak: IR-III.747.6.2015.3, o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycji w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu, polegającej na budowie gazociągu DN1000 relacji Lwówek – Odolanów na odcinku Lwówek – Krobia o długości ok. 113,5 km, sprostowanej postanowieniem Wojewody Wielkopolskiego z dnia 16 listopada 2015 r., znak: IR-III.747.6.2015.3, w zakresie pkt VIII.2 w części dotyczącej odmowy ustalenia ograniczenia w sposobie korzystania z nieruchomości oznaczonych w pkt XIII decyzji organu pierwszej instancji,

uchylam:

- w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji, znajdujący się na stronie 42, w wierszach 1-2, licząc od dołu strony, zapis:

  „2. Odmawiam ustalenia ograniczeń w sposobie korzystania z nieruchomości na nieruchomościach oznaczonych w pkt XI, XII i XIII niniejszej decyzji.",

- w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji, znajdujący się na stronie 49, w wierszu 1, licząc od góry strony, zapis:

  „**XIII. Oznaczenie terenów linii kolejowych**",

i orzekam w tym zakresie poprzez:

- ustalenie na stronie 42, w miejsce uchylenia, w wierszach 1-2, licząc od dołu strony, nowego zapisu:

  „2. Odmawiam ustalenia ograniczeń w sposobie korzystania z nieruchomości na nieruchomościach oznaczonych w pkt XI i XII niniejszej decyzji.",

- ustalenie na stronie 49, w miejsce uchylenia, nowego zapisu:

  „**XIII. Oznaczenie terenów linii kolejowych**

  W celu zapewnienia prawa do wejścia na teren nieruchomości dla prowadzenia na nich budowy inwestycji w zakresie terminalu, a także prac związanych z konserwacją lub usuwaniem awarii, ograniczam sposób korzystania z nieruchomości, oznaczonych w poniższej Tabeli nr 5 (tereny linii kolejowej), znajdujących w granicach terenu objętego inwestycją w zakresie terminu, poprzez udzielenie zezwolenia na zakładanie i przeprowadzenie na nieruchomości ciągów drenażowych,

przewodów i urządzeń służących do przesyłania płynów, pary, gazów i energii elektrycznej oraz urządzeń łączności publicznej i sygnalizacji, a także innych podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń.

Zgodnie z art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu, w przypadku gdy inwestycja w zakresie terminalu wymaga przejścia przez tereny linii kolejowej, inwestor jest uprawniony do nieodpłatnego zajęcia tego terenu na czas realizacji tej inwestycji".

UZASADNIENIE

Operator Gazociągów Przesyłowych GAZ – SYSTEM S.A. z siedzibą w Warszawie, zwany dalej „*inwestorem*", wnioskiem z dnia 5 sierpnia 2015 r., znak: G429-ILFWs-FP-OC-0340, zmienionym i uzupełnionym w trakcie prowadzonego postępowania, wystąpił do Wojewody Wielkopolskiego o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycji w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu, polegającej na budowie gazociągu DN1000 relacji Lwówek – Odolanów na odcinku Lwówek – Krobia o długości ok. 113,5 km.

Po przeprowadzeniu postępowania w sprawie ww. wniosku, Wojewoda Wielkopolski wydał w dniu 8 października 2015 r. decyzję nr 8/2015, znak: IR-III.747.6.2015.3, o ustaleniu lokalizacji inwestycji towarzyszącej inwestycji w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu, polegającej na budowie gazociągu DN1000 relacji Lwówek – Odolanów na odcinku Lwówek – Krobia o długości ok. 113,5 km, zwaną dalej „*decyzją Wojewody Wielkopolskiego*". Postanowieniem z dnia 16 listopada 2015 r., znak: IR-III.747.6.2015.3, Wojewoda Wielkopolski sprostował oczywistą omyłkę w *decyzji Wojewody Wielkopolskiego*.

Od *decyzji Wojewody Wielkopolskiego* odwołania do Ministra Infrastruktury i Rozwoju, za pośrednictwem organu pierwszej instancji, wnieśli: *inwestor*, Pan Marek Szymkowiak, Pan Krzysztof Gaspars, Pani Jadwiga Jabłońska i Pan Ryszard Jabłoński, reprezentowany przez Panią Jadwigę Jabłońską, Jakub Sumowski, reprezentowany przez przedstawicieli prawnych Pana Jakuba Sumowskiego i Panią Annę Sumowską, Pan Piotr Wojciechowski, reprezentowany przez adw. Krzysztofa Jankowskiego oraz Przedsiębiorstwo Rolno – Usługowe „ROL-CAR" Sp. z o.o. z siedzibą w Cykowie, reprezentowane przez r.pr. Kamila Szymczewskiego.

W odwołaniu [nie opatrzonym datą dzienną, nadanym w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 1481, z późn.zm.), w dniu 22 października 2015 r.], *inwestor* zakwestionował *decyzję Wojewody Wielkopolskiego* w części dotyczącej odmowy ustalenia ograniczenia w sposobie korzystania z nieruchomości oznaczonych w pkt XIII decyzji, tj. terenów linii kolejowych.

Inwestor zarzucił organowi pierwszej instancji wydanie zaskarżonej decyzji z naruszeniem prawa materialnego, poprzez błędną wykładnię art. 25 ust. 1 *specustawy gazowej* oraz poprzez niezastosowanie art. 24 ust. 1 *specustawy gazowej* i na tej podstawie wniósł o uchylenie *decyzji Wojewody Wielkopolskiego* w zaskarżonej części i rozstrzygnięcie co do istoty sprawy poprzez ustalenie ograniczenia w sposobie korzystania z nieruchomości oznaczonych w pkt XIII decyzji, tj. terenów linii kolejowych, w oparciu o art. 24 ust. 1 *specustawy gazowej*.

Inwestor, kwestionując stanowisko organu pierwszej instancji w powyższym zakresie, wskazał, że w jego ocenie na podstawie art. 20 ust. 4 *specustawy gazowej* z dniem wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu uzyskuje prawo do dysponowania nieruchomościami, o których mowa w art. 20 ust. 3, w art. 20 ust. 12 oraz w art. 24 ust. 1 *specustawy gazowej* na cele budowlane niezbędne do realizacji i eksploatacji inwestycji w zakresie terminalu. Wnoszący odwołanie podniósł, iż decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu stanowi dla *inwestora* nie tylko klasyczny tytuł prawny potwierdzający prawo dysponowania nieruchomością na cele budowlane, ale też tytuł prawny pozwalający na obciążenie nieruchomości prawem polegającym na tym, że *inwestor* może korzystać w oznaczonym zakresie z nieruchomości, zgodnie z przeznaczeniem posadowionych na nich gazociągów.

Inwestor wyjaśniając swoje stanowisko w sprawie, podniósł, że jest podmiotem realizującym inwestycje towarzyszące związane z budową terminalu LNG oraz spółką o szczególnym znaczeniu dla gospodarki państwa i jedynym podmiotem realizującym gazową infrastrukturę przesyłową kraju. Wszystkie te inwestycje posiadają status inwestycji o szczególnym znaczeniu dla bezpieczeństwa gazowego państwa oraz jego prawidłowego realizowania. *Inwestor* wskazał, iż inwestycje towarzyszące są realizowane w oparciu o przepisy *specustawy gazowej*, które w swoim założeniu mają ułatwić możliwość przygotowania realizacji takich inwestycji oraz sprawnego i efektywnego ich przeprowadzenia. Zadanie takie - w ocenie *inwestora* - ma spełniać w szczególności przepis art. 25 *specustawy gazowej*, zgodnie z którym w przypadku, gdy inwestycja w zakresie terminalu wymaga przejścia przez tereny wód płynących, dróg publicznych, bądź tereny linii kolejowej, *inwestor* jest uprawniony do nieodpłatnego zajęcia tego terenu na czas realizacji tej inwestycji. Po zrealizowaniu inwestycji zajęcie ww. terenów następuje odpłatnie. W rzeczonym odwołaniu, *inwestor* przedstawił szczegółowo kwestie dotyczące odpłatności za korzystanie z terenów wód płynących, dróg publicznych i terenów linii kolejowej.

Inwestor wskazał, iż biorąc pod uwagę dotychczasową praktykę tworzoną w oparciu o wydane decyzje o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu na inne gazociągi realizowane w oparciu o *specustawę gazową*, podstawę udostępnienia terenów linii kolejowej na czas eksploatacji stanowiła decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu i wynikające z niej prawo do dysponowania nieruchomościami, o którym mowa w art. 24 ust. 1 *specustawy gazowej* ustalane za odszkodowaniem. *Inwestor* wskazał, iż przepis art. 24 *specustawy gazowej* jest wzorowany na instytucji wywłaszczenia przez ograniczenie, uregulowanej w art. 124 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2018 r. poz. 121, z późn. zm.), zwanej dalej „*ugn*", która również uwarunkowana jest względami planistycznymi oraz przeznaczeniem nieruchomości na cel publiczny pod realizację infrastruktury liniowej. *Inwestor* podkreślił, że art. 124 *ugn* dotyczy udzielenia przedsiębiorcy przesyłowemu prawa do dysponowania nieruchomościami na potrzeby realizacji oraz eksploatacji inwestycji.

Inwestor podniósł, że podstawy do korzystania z terenów kolejowych w okresie eksploatacji można obecnie poszukiwać wyłącznie w ogólnych regulacjach prawnych wynikających z ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz.U. z 2018 r. poz. 1025, z późn. zm.), zwanej dalej „*kc*" (np. tytuł prawny w postaci umowy dzierżawy bądź służebności przesyłu). Brak jest przy tym przepisów, które w jednoznaczny sposób przesądzałyby o wysokości i sposobie regulowania wynagrodzenia za udostępnienie terenów kolejowych pod gazociągi.

W opinii *inwestora* przepis art. 25 *specustawy gazowej* został błędnie potraktowany przez organ pierwszej instancji, jako kolejny tryb nabywania nieruchomości, podczas gdy jest to tylko przepis ułatwiający *inwestorowi* prowadzenie początkowego etapu procesu inwestycyjnego. W opinii *inwestora* art. 25 *specustawy gazowej* nie pozwala zatem w żadnym razie na uzyskanie tytułu prawnego do korzystania z terenów kolejowych po zakończeniu realizacji inwestycji, stanowiącej przedmiot zaskarżonej decyzji, lecz wyłącznie na uzyskanie tytułu prawnego do dysponowania nieruchomością na cele budowlane. *Inwestor* wskazał, iż porozumienie zawierane w trybie art. 25 *specustawy gazowej* z zarządcą infrastruktury kolejowej dotyczące zakresu, terminu i warunków zajęcia terenu stanowi wyłącznie stosunek zobowiązaniowy przewidujący uprawnienia do wykonywania robót budowlanych, o którym mowa w art. 3 pkt 11 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2018 r. poz. 1202, z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą Prawo budowlane*".

Inwestor przywołał wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2005 r. (sygn. akt III CSK 685/2004) i stwierdził, iż wobec braku tytułu prawnego do terenów kolejowych, PKP S.A. legitymujące się prawem użytkowania wieczystego do spornych nieruchomości, będzie - w ocenie *inwestora* - uprawnione do dochodzenia przeciwko niemu roszczeń z tytułu wynagrodzenia za korzystanie z nieruchomości, a także do domagania się ustanowienia na nieruchomościach PKP S.A. służebności przesyłu, bądź zawarcia umowy cywilnoprawnej upoważniającej do korzystania z nieruchomości po zakończeniu realizacji inwestycji. W opinii *inwestora*, wobec odmowy ustalenia ograniczenia w sposobie korzystania z nieruchomości na terenach linii kolejowych, w oparciu o zaskarżoną decyzję, *inwestor* jest pozbawiony prawa do dysponowania nieruchomościami na cele budowlane niezbędne do eksploatacji inwestycji w zakresie terminalu.

Jak zauważył *inwestor*, skutkiem powyższego - będąc zmuszonym do uzyskiwania odrębnego tytułu prawnego do korzystania z nieruchomości - znajduje się w sytuacji, w jakiej znalazłby się w przypadku, gdyby inwestycja realizowana była w postępowaniu toczącym się w zwykłym trybie administracyjnym. Dodatkowo, *inwestor* wskazał, iż jest zobowiązany do stosowania wymogów z art. 25 *specustawy gazowej* i zawierania porozumienia z zarządcami infrastruktury dotyczącego zajęcia terenu na czas realizowania inwestycji. W ocenie *inwestora* jest to niewątpliwie sprzeczne z ideą ustawodawcy i narusza cele *specustawy gazowej*.

Jednocześnie *inwestor* dokonał analizy treści przepisu art. 25 *specustawy gazowej* na tle innych regulacji, wskazując, że analogiczne przepisy tego typu można znaleźć w innych tzw. specustawach, w szczególności w art. 20a ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r. poz. 1474), zwanej dalej „*specustawą drogową*", oraz art. 9ya ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2016 r., poz. 1727, z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą o transporcie kolejowym*".

W odwołaniu inwestor obszernie przywołał fragment uzasadnienia projektu nowelizacji *specustawy drogowej* dotyczącego art. 20a *specustawy drogowej*. Zdaniem *inwestora*, w kontekście *specustawy drogowej* należy mieć na uwadze, że nabywanie nieruchomości pod drogi odbywa się na podstawie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej poprzez wywłaszczenie nieruchomości z mocy prawa z dniem, w którym ww. decyzja staje się ostateczna. Powyższe - w ocenie *inwestora* - zdecydowanie uzasadniało wprowadzenie art. 20a *specustawy drogowej* w celu przyspieszenia procesu inwestycyjnego, a regulacja ta jest niezależna od kwestii własnościowych. *Inwestor* wskazał, że podobne rozwiązanie przeniesiono na grunt *ustawy o transporcie kolejowym* i powołał na potwierdzenie tego stanowiska treść art. 9ya tej ustawy.

Powyższe - w ocenie *inwestora* potwierdza, że tzw. prawo przejścia, dotyczy wyłącznie ułatwień w sferze realizacji procesu inwestycyjnego i nie stanowi przeszkody w trwałym uregulowaniu kwestii tytułu prawnego do nieruchomości na cele inwestycyjne i eksploatacyjne. Na poparcie powyższych twierdzeń *inwestor* przytoczył uzasadnienie projektu nowelizacji *ustawy o transporcie kolejowym*. Zdaniem *inwestora* brak jest przeszkód prawnych do uregulowania w analogiczny sposób ograniczenia w korzystaniu z nieruchomości znajdujących się w użytkowaniu wieczystym PKP S.A., również w niniejszej sprawie.

Według *inwestora*, brak jest bowiem podstaw do przyjęcia, że *specustawa gazowa*, która została uchwalona w celu szybkiego umożliwienia rozpoczęcia i prowadzenia inwestycji w zakresie terminalu, ma w sposób specyficzny traktować tereny linii kolejowych i zmieniać obowiązujące standardy dotyczące udostępniania nieruchomości na potrzeby realizacji inwestycji liniowych. Przyjęcie powyższej interpretacji - w ocenie *inwestora* - skutkowałoby utrudnieniem prowadzenia inwestycji w zakresie terminalu, gdyż rozwiązania wynikające ze *specustawy gazowej* byłyby bardziej restrykcyjne niż zasady ogólne wynikające z obowiązujących przepisów. Przyjęcie powyższego sposobu interpretacji - jak wskazał *inwestor* - spowoduje ponadto znaczący wzrost kosztów przeprowadzenia inwestycji, a nie taki był cel *specustawy gazowej*, która zakładała przyspieszenie i usprawnienie procesów planowania, przygotowania, realizacji i finansowania inwestycji w zakresie LNG.

W konsekwencji *inwestor* stanął na stanowisku, że w niniejszej sprawie koniecznym jest zastosowanie art. 24 ust 1 *specustawy gazowej*, mając na uwadze, że wskazane przepisy powinny być rozumiane i wykładane z uwzględnieniem funkcji i celów, dla których zostały uchwalone. Przyjęcie zatem interpretacji, według której jest obowiązany do uzyskiwania odrębnych tytułów prawnych do dysponowania nieruchomościami na cele realizacji inwestycji oraz dla eksploatacji inwestycji w zakresie terminalu, stanowiłyby - w ocenie *inwestora* - wypaczenie celów *specustawy gazowej* pozbawione podstawy prawnej.

Po rozpatrzeniu odwołań, Minister Infrastruktury i Budownictwa, decyzją z dnia 7 grudnia 2016 r., znak: DLI.I.6620.37.2016.AN.14, zwaną dalej „*decyzją Ministra Infrastruktury i Budownictwa*", uchylił w części i orzekł w tym zakresie co do istoty sprawy, a w pozostałej części utrzymał w mocy *decyzję Wojewody Wielkopolskiego*. W zakresie odwołania *inwestora*, zaskarżona *decyzja Wojewody Wielkopolskiego* została utrzymana w mocy (pkt VI *decyzji Ministra Infrastruktury i Budownictwa*).

Na *decyzję Ministra Infrastruktury i Budownictwa* skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie wnieśli *inwestor* i Przedsiębiorstwo Rolno-Usługowe ROL-CAR Sp. z o.o. z siedzibą w Cykowie.

Prawomocnym postanowieniem z dnia 17 maja 2017 r., sygn. akt IV SA/Wa 540/17, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie odrzucił skargę Przedsiębiorstwa Rolno-Usługowego ROL-CAR Sp. z o.o. z siedzibą w Cykowie.

Wyrokiem z dnia 27 czerwca 2017 r., sygn. akt IV SA/Wa 370/17, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie oddalił skargę *inwestora*.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 czerwca 2017 r. wniósł *inwestor*.

Wyrokiem z dnia 24 stycznia 2018 r., sygn. akt II OSK 2977/17, Naczelny Sąd Administracyjny uchylił zaskarżony wyrok (pkt 1 ww. wyrok) oraz uchylił pkt VI zaskarżonej *decyzji Ministra Infrastruktury i Budownictwa* w części utrzymującej w mocy *decyzję Wojewody Wielkopolskiego* w zakresie pkt VIII.2 w części dotyczącej odmowy ustalenia ograniczenia w sposobie korzystania z nieruchomości oznaczonych w pkt XIII decyzji organu pierwszej instancji (pkt 2 ww. wyroku).

W uzasadnieniu ww. wyroku z dnia 24 stycznia 2018 r. Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, iż rozpoznając ponownie sprawę w zakresie ustanowienia ograniczonego prawa rzeczowego na nieruchomości objętej infrastrukturą kolejową, organ odwoławczy związany będzie dokonaną przez Naczelny Sąd Administracyjny wykładnią art. 24 ust. 1 i art. 25 ust. 1 i 2 *specustawy gazowej*. W konsekwencji - jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny - obowiązkiem organu będzie ograniczenie prawa własności na rzecz *inwestora* również, co do nieruchomości zajętych przez infrastrukturę kolejową z uwzględnieniem faktu, że wejście na teren nieruchomości dla celów realizacji inwestycji nie wiąże się z koniecznością ustalania odszkodowania.

Uwzględniając fakt, iż właściwym w przedmiotowej sprawie – stosownie do treści rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 stycznia 2018 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Inwestycji i Rozwoju (Dz. U. z 2018 r. poz. 94, ze zm.) – jest Minister Inwestycji i Rozwoju, zwany dalej „*Ministrem*", stwierdzono, co następuje.

Zgodnie z art. 153 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302, z późn. zm.), zwanej dalej „*ppsa*", ocena prawna i wskazania co do dalszego postępowania wyrażone w orzeczeniu sądu wiążą w sprawie organy, których działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania było przedmiotem zaskarżenia, a także sądy, chyba że przepisy prawa uległy zmianie.

Z powyższego wynika, że ilekroć dana sprawa będzie przedmiotem ponownego rozpoznania przez sąd oraz organ administracji publicznej, będą one obowiązane podporządkować się ocenie prawnej wyrażonej w uzasadnieniu poprzednio wydanego wyroku.

Związanie organów administracji publicznej oraz sądów oceną prawną oznacza, że w tym zakresie nie mogą one formułować nowych ocen prawnych, sprzecznych z wyrażonymi wcześniej w orzeczeniu sądowym, i zobowiązane są do podporządkowania się jej w pełnym zakresie (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 19 października 2007 r., sygn. akt II FSK 1128/06, Legalis). Ocena prawna dotyczyć może w szczególności stanu faktycznego sprawy, wykładni przepisów prawa materialnego i procesowego, prawidłowości korzystania z uznania administracyjnego, kwestii zastosowania określonego przepisu do wydania danego rozstrzygnięcia. Związanie w rozumieniu ww. przepisu oznacza, iż nie może on formułować nowych ocen prawnych, sprzecznych z wyrażonym wcześniej poglądem, lecz zobowiązany jest do podporządkowania się mu w pełnym zakresie (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 maja 2016 r., sygn. akt I OSK 2003/14, Legalis; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 4 czerwca 2009 r., sygn. akt I OSK 426/08, Legalis).

Między oceną prawną a wskazaniami co do dalszego postępowania zachodzi ścisły związek, ponieważ ocena prawna dotyczy dotychczasowego postępowania organów administracji publicznej w sprawie, a wskazania określają sposób postępowania w przyszłości (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego

z dnia 6 maja 2015 r., sygn. akt II OSK 2440/13, Legalis; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 1 kwietnia 2014 r., sygn. akt I GSK 1233/12, Legalis; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 6 kwietnia 2006 r., sygn akt. I GSK 2395/05, Legalis).

Wskazania stanowią więc konsekwencję oceny prawnej przebiegu postępowania przed organami administracyjnymi. Celem wskazań jest zapobieżenie w przyszłości błędom stwierdzonym przez sąd administracyjny w trakcie kontroli zaskarżonego orzeczenia i wytyczenie kierunku działalności organów przy ponownym rozpatrywaniu sprawy. Uregulowanie zawarte w wyżej przywołanym przepisie oznacza, że orzeczenie sądu administracyjnego wywiera skutki wykraczające poza zakres postępowania sądowoadministracyjnego, bo jego oddziaływaniem objęte jest także przyszłe postępowanie administracyjne w danej sprawie.

W ww. wyroku z dnia 24 stycznia 2018 r., sygn. akt II OSK 2977/17, Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, iż obowiązkiem organu będzie ograniczenie prawa własności na rzecz *inwestora* również co do nieruchomości zajętych przez infrastrukturę kolejową z uwzględnieniem faktu, że wejście na teren nieruchomości dla celów realizacji inwestycji nie wiąże się z koniecznością ustalania odszkodowania.

Mając na względzie ww. zalecenia wynikające z oceny prawnej i wskazania co do dalszego postępowania wyrażone w ww. wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 stycznia 2018 r., sygn. akt II OSK 2977/17, po ponownym rozpatrzeniu odwołania *inwestora*, *Minister* uznał, iż zarzuty podniesione w tym odwołaniu są zasadne, bowiem Wojewoda Wielkopolski błędnie odmówił ustalenia ograniczenia w sposobie korzystania z nieruchomości oznaczonych w pkt XIII *decyzji Wojewody Wielkopolskiego*, tj. terenów linii kolejowych.

Jak stanowi o tym art. 1 ust. 1 *specustawy gazowej*, określone w niej zostały zasady przygotowania, realizacji i finansowania inwestycji w zakresie terminalu wymaganych ze względu na istotny interes bezpieczeństwa państwa oraz inwestycji towarzyszących. Inwestycje tego rodzaju zostały zaliczone w art. 4 tej ustawy do celów publicznych w rozumieniu *ugn*. Ustawodawca uchwalając szczególne przepisy *specustawy gazowej* zdecydował, iż inwestycje w zakresie terminalu oraz inwestycje towarzyszące będą korzystały z priorytetowej, przyspieszonej ścieżki pozyskiwania decyzji i zezwoleń niezbędnych do realizacji tych przedsięwzięć. Pośród celów regulacji *specustawy gazowej* wymienić można ograniczenie ilości pozwoleń niezbędnych do rozpoczęcia inwestycji oraz skrócenie czasu trwania procedur niezbędnych do uzyskania wymaganych decyzji. Z analizy uzasadnienia projektu *specustawy gazowej* wyraźnie wynika dążenie twórców tego aktu prawnego do przyspieszenia i usprawnienia postępowania w przedmiocie lokalizacji oraz realizacji inwestycji w zakresie terminalu oraz inwestycji towarzyszących (zob. uzasadnienie projektu *specustawy gazowej*, http://www.sejm.gov.pl).

Jak wynika z treści art. 24 ust. 1 *specustawy gazowej* ustawodawca nakazał organowi wydającemu decyzję o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu wprowadzenie ograniczenia prawa własności nieruchomości określonych w art. 10 ust. 1 pkt 8 poprzez określenie sposobu korzystania z tych nieruchomości przez udzielenie zezwolenia na zakładanie i przeprowadzenie na nieruchomości ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń służących do przesyłania płynów, pary, gazów i energii elektrycznej oraz urządzeń łączności technicznej i sygnalizacji a także innych podziemnych, naziemnych i nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń. Jednocześnie wskazano cel, dla którego wprowadza się takie ograniczenie – zapewnienie prawa do wejścia na teren nieruchomości dla realizacji na nim robót budowlanych, a także prac związanych z konserwacją lub usuwaniem awarii.

Treść ww. przepisu nie pozostawia zatem wątpliwości, że intencją racjonalnego ustawodawcy było takie ukształtowanie prawa i możliwości ograniczenia prawa własności nieruchomości objętych inwestycją, aby stworzyć dla *inwestora* możliwość jak najszybszego przystąpienia do realizacji inwestycji, jej zrealizowania a następnie prowadzenia prac związanych z konserwacją urządzeń, w tym usuwaniem awarii. Tylko ograniczenie prawa własności mocą decyzji administracyjnej, czyli w drodze władczego aktu organu administracji, pozwala na zrealizowanie takiego celu. W przeciwnym razie realizacja obiektu a następnie konserwacja urządzeń związane byłoby z koniecznością albo zawarcia stosownych umów cywilnoprawnych, np. umów przesyłu albo, w przypadku braku porozumienia stron, wydania odrębnej decyzji ograniczającej własność w zakresie niezbędnym do realizacji i konserwacji terminala.

W ocenie *Ministra* zamysłem ustawodawcy było nadanie organowi prawa ograniczenia prawa własności w omawianym zakresie. Taka interpretacja nie jest sprzeczna z art. 22 Konstytucji RP, która pozwala na ograniczenie prawa własności tylko w drodze ustawy i tylko ze względu na ważny interes publiczny. Realizacja inwestycji w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego jako szczególnej inwestycji celu publicznego z pewnością spełnia ww. przesłanki. Ustawodawca określił, że za ograniczenie prawa własności w ww. zakresie przysługuje właścicielowi odszkodowanie.

Nieco inaczej ustawodawca uregulował kwestie ograniczenia prawa własności terenów linii kolejowej. Uregulowania w tym zakresie znalazły wyraz w art. 25 ust. 1 i 2 *specustawy gazowej*, mocą których w przypadku, gdy inwestycja w zakresie terminalu wymaga przejścia przez (...) tereny linii kolejowych, *inwestor* jest uprawniony do nieodpłatnego zajęcia tego terenu na czas realizacji tej inwestycji. Jednocześnie wskazano w ust. 2, że *inwestor* niezwłocznie przed planowanym zajęciem ww. terenu uzgadnia w drodze pisemnego porozumienia z zarządcą infrastruktury kolejowej zakres, termin i warunki zajęcia tego terenu. Treść ostatnio przywołanego przepisu wskazuje zatem, że ma on zastosowanie tylko do pierwszego etapu inwestycji, jakim jest zajęcie terenu na czas jej realizacji. W takim zakresie, inaczej niż w przypadku pozostałych niewymienionych w ww. art. 25 ust. 1 nieruchomości, właścicielowi nieruchomości nie przysługuje odszkodowanie za zajęcie nieruchomości na czas realizacji.

Na zarządcy infrastruktury kolejowej spoczywa obowiązek zawarcia porozumienia określającego zakres, termin i warunki zajęcia terenu. Takiego porozumienia zarządca nie ma obowiązku zawierać co do prac związanych z konserwacją lub usuwaniem awarii. Powyższe oznacza, że wbrew twierdzeniom Wojewody Wielkopolskiego zawartym w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, art. 25 ust. 1 i 2 *specustawy gazowej* stanowi tylko częściowo *lex specialis* w stosunku do art. 24 ust. 1 *specustawy gazowej*. Reguluje bowiem odmiennie niż art. 24 ust. 1 tylko kwestie dotyczące możliwości wejścia na teren linii kolejowej na czas realizacji inwestycji. W takim zakresie, inaczej niż w przypadku pozostałych (innych niż wymienione w art. 25 ust. 1) nieruchomości wejście to następuje nieodpłatnie. Natomiast ustawodawca nie ukształtował w omawianym przepisie praw i obowiązków zarządcy infrastruktury kolejowej co do konieczności znoszenia robót związanych z konserwacją i usuwaniem ewentualnej awarii terminalu. Pozostawienie tej kwestii, jak wskazuje Wojewoda Wielkopolski w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, porozumieniu stron, a przede wszystkim konieczności zawarcia umowy cywilnoprawnej, wypaczałoby cel, dla jakiego tak istotna kwestia, jakim jest budowa terminalu regazyfikacyjnego, została poddana regulacji w formie specustawy.

Wskazania również wymaga, iż zaistnienie awarii wymaga podjęcia natychmiastowych działań ze strony *inwestora* w celu jej usunięcia, a nie negocjacji z zarządcą infrastruktury kolejowej i zawierania ewentualnie porozumienia w formie umowy cywilnoprawnej.

Z powyższych względów rację ma *inwestor* w odwołaniu twierdząc, że zaskarżone rozstrzygnięcie Wojewody Wielkopolskiego wydane zostało z naruszeniem art. 24 ust. 1 i art. 25 ust. 1 *specustawy gazowej*, co doprowadziło do wadliwego przyjęcia, że *specustawa gazowa* nie pozwalała na wprowadzenie ograniczeń prawa własności terenów linii kolejowej w zakresie nieuregulowanym w art. 25 ust. 1 tej ustawy. Prawidłowa wykładnia tego przepisu powinna doprowadzić do wydania rozstrzygnięcia uwzględniającego wniosek *inwestora* w omawianej części.

Możliwość objęcia wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu (inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie terminalu) nieruchomości zajętych przez infrastrukturę kolejową świadczy o tym, iż mogą być one przedmiotem skutków prawnorzeczowych tej decyzji. Zatem przepis art. 24 ust. 1 *specustawy gazowej* ma zastosowanie do nieruchomości zajętych przez infrastrukturę kolejową, co zostało przesądzone w ww. wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 stycznia 2018 r., sygn. akt II OSK 2977/17.

Należy zauważyć, iż przepisy art. 138 § 1 pkt 2 *kpa* umożliwiają organowi odwoławczemu korektę zaskarżonej decyzji przez jej uchylenie i orzeczenie w tym zakresie co do istoty sprawy.

Konsekwencją przedstawionego powyżej stanowiska oraz zaleceń wynikających z oceny prawnej i wskazań co do dalszego postępowania wyrażonych w ww. wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 stycznia 2018 r., sygn. akt II OSK 2977/17, jest – dokonana na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 *kpa* – zmiana określona w niniejszej decyzji. Przedmiotowa korekta polega

na ograniczeniu prawa własności na rzecz *inwestora*, co do nieruchomości zajętych przez infrastrukturę kolejową z uwzględnieniem faktu, że wejście na teren tych nieruchomości dla celów realizacji inwestycji nie wiąże się z koniecznością ustalania odszkodowania. Dokonując powyższego rozstrzygnięcia *Minister* uznał, że nie narusza ono zasady dwuinstancyjności postępowania, o której mowa w art. 15 *kpa*.

Natomiast *Minister* nie orzekł w niniejszej decyzji o utrzymaniu w pozostałej części zaskarżonej *decyzji Wojewody Wielkopolskiego*.

Wskazać bowiem należy, iż Naczelny Sąd Administracyjny w pkt 2 ww. wyroku z dnia 24 stycznia 2018 r. uchylił pkt VI *decyzji Ministra Infrastruktury i Budownictwa* (tj. orzeczenie o utrzymaniu w mocy *decyzji Wojewody Wielkopolskiego* w pozostałej części nieuchylonej i nieustalonej w pkt I-V *decyzji Ministra Infrastruktury i Budownictwa*), w części utrzymującej w mocy *decyzję Wojewody Wielkopolskiego*, jedynie w zakresie pkt VIII.2 w części dotyczącej odmowy ustalenia ograniczenia w sposobie korzystania z nieruchomości oznaczonych w pkt XIII decyzji organu pierwszej instancji. A więc ponownie prowadzone postępowanie odwoławcze dotyczyło jedynie zakresu rozpoznania sprawy ustalenia lokalizacji ww. inwestycji, wynikającego z pkt 2 ww. wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 stycznia 2018 r.

Z powyższych względów *decyzja Wojewody Wielkopolskiego* została już utrzymana w mocy w pozostałym zakresie (tj. nieuchylonym i nieustalonym w pkt I-V *decyzji Ministra Infrastruktury i Budownictwa*), w pkt VI *decyzji Ministra Infrastruktury i Budownictwa*, oczywiście za wyjątkiem zakresu uchylenia wynikającego z ww. wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 stycznia 2018 r., którego dotyczy rozstrzygniecie niniejszej decyzji.

Mając powyższe na względzie, należało orzec jak w rozstrzygnięciu.

Niniejsza decyzja jest ostateczna.

Na decyzję, na podstawie art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302, z późn. zm.), przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, wnoszona za pośrednictwem Ministra Inwestycji i Rozwoju, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji.

MINISTER INWESTYCJI I ROZWOJU
z up.
Jarosław Kapłon
Zastępca Dyrektora
Departamentu Lokalizacji Inwestycji

Otrzymują:

1. Wojewoda Wielkopolski,
2. Pani Marta Żmirek
   ILF Consulting Engineers Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie
   pełnomocnik Operatora Gazociągów Przesyłowych GAZ-System S.A. z siedzibą w Warszawie
   (4 egz. decyzji),
3. A/a.

Do wiadomości:

1. Sąd Rejonowy w Nowym Tomyślu
   Wydział IV Ksiąg Wieczystych,
2. Sąd Rejonowy w Grodzisku Wielkopolskim
   Wydział V Ksiąg Wieczystych,
3. Sąd Rejonowy w Kościanie
   Wydział V Ksiąg Wieczystych,
4. Sąd Rejonowy w Gostyniu
   Wydział IV Ksiąg Wieczystych,
5. Operator Gazociągów Przesyłowych GAZ – SYSTEM S.A z siedzibą w Warszawie,
6. Urząd Miejski w Opalenicy
7. Urząd Miejski w Grodzisku Wielkopolskim,
8. Urząd Gminy Kamieniec,
9. Urząd Gminy Kościan,
10. Urząd Gminy Krzemieniewo,
11. Urząd Miasta i Gminy Krobia.

Ministerstwo Inwestycji i Rozwoju
ul. Chałubińskiego 4/6
00-928 Warszawa

URZĄD MIEJSKI
w Grodzisku Wielkopolskim

wpł. 2019 -01- 14

Nr spr. .....

Ilość załącz. .....

OPŁATA POBRANA
TAXE PERÇUE - POLOGNE
Umowa z Pocztą Polską S.A. nr BAF-U-247/17,nr 375380/W
(ID: 384280)

R

(00)45900773185869200 8

(00)45900773185869200 8

(00)459007731858692008

WARSZAWA 81
10/01/2019
DU

DLI.2.6620.12.2018.AN.6

351477 2019-01-09 20 ZPO

Urząd Miejski w Grodzisku
Wielkopolskim
Stary Rynek 1
62-065 Grodzisk Wielkopolski